

et svært Tryk over Forhandlingerne i denne Session. Der er noget Unaturligt i at maatte syse Dag for Dag med Arbejder, som alle ere for Smaating at regne, sammenlignede med de store Livsspørgsmaal for Fædrelandet, over hvilke der hviler et altid tættre og mere truende Mørke. Vi have, medens vi have færbedes med Landets indre Anliggender, ikke havt Leilighed til at kaste noget Snubblil i Landets politiske Stilling, uden at faae Syn for Sagen for, hvor misligt det er at sætte sin Lid i Fædrelandets vigtigste Anliggender til saakaldte venstfabelige Magter, at tage de veylende, de letfærdige Skikkelse, under hvilke truende Raad og raadende Trudsler komme frem, til Følge, hvor daerende, hvor bedrageligt det er at mene, at Snubling af Fremmede i vore indre Anliggender ogsaa skulde forudsætte virkelig Kjendskab til Forhold, om hvilke man er tilrede med Raad og Anviisninger, eller at den skulde vise virkelig Interesse for vort Vee og Vel, hvor tilhøielige de saakaldte venstfabelige Raadgivere ere til at benytte en tillidsfuld Smødekommun paa den Maade, at ethvert indbrømmende Skribt bliver brugt som Grund til at drive paa videregaaende Skribt i den selvsamme Retning, hvor raske og snare de ere til at kaste en altid større og større Vresgjæld over paa den Svagere til samme Lid, som de ere betænkte paa at unddrage sig selv enhver Vresforpligtelse. Naar der nu spørges, hvad saadanne Erfaringer maae medføre for Lærdomme, da er jo en af dem denne, at hvad det gjælder først og fornemmelig om, er at arbejde sig ud af Skinnets og Illusionens Verden, at træde Virkeligheden, selv om den er alvorlig og truende, under Dine. Men det er efter min Opfattelse kun et Skin, naar man mener at staae som en selvstændig og uafhængig politisk Magt, idet man træder i de Spor, som anvises udefra, med det Forbehold og den Erklæring, at man træder i disse Spor af egen Villie og fri Drift, medens det først bliver til Virkelighed med den politiske Selvstændighed, naar man selv foretager det Fornødne, naar man træder handlende frem, udfører, hvad Retfærdighed tilsteder og Nødvendighed paahyder, og naar Handlingen da bliver staaende som Kjendsgjerning, som den, der skal forsvare sig selv ved sin Retfærdighed

og Nødvendighed. Det kan ligeledes være et Skin, naar der tales om, at de politiske Vaand, som forbinde Kongeriget og Hertugdømmet Slesvig, blive usvækkede; af disse politiske Vaand er og bliver det finantsielle Fællesskab Hovedvaandet, men dette Vaand kan udtyndes til den Grad, at det tilsidt kan blive til et Spindelvæv, og skulde dette skee, da vil Fællesskorfattningen efter min Mening blive et blot Skin; det vil blive en Ironi at sige, at denne Fællesskorfattning er et Livsspørgsmaal for Danmark. Virkeligheden gaaer den modsatte Vei; den vil arbejde paa at give den nu stedsfindende Forbindelse en større Tynde og Kraft, saaledes at den kan virke til gjensidig Styrtning baade for Kongeriget og for Slesvig. Naar da nu disse Erfaringer og de Betyrninger, som ved dem blive vakte og nærede, opfyldte det hele danske Folk, saa maae de dog fornemmelig være trykkende for Folkets Repræsentanter, og den høie Regjering kan umuligt Andet end finde det rimeligt, at Rigsdagen ikke kan stilles ad, uden at have bragt disse Betyrninger til No. En saadan Udtalelse kan ogsaa for Regjeringen kun være ønskelig, thi det er dog tilsidt til Folkestemningen, at Regjeringens Politik maa støtte sig; det er jo i Folkestemningen, at den maa søge og finde sin Kraft.

Men naar jeg saaledes i mit og — jeg troer — i Fleres Navn udtaler en Tak til den ærede Landsthingsmand for det Forsøg, han har gjort paa at bryde Isen, maa jeg derimod finde det Forslag, der er stillet af ham i Forening med flere Andre, aldeles utilraadeligt. Jeg skal ikke gaae saa dybt ind eller tilbage i de politiske Forhold, som den ærede Landsthingsmand har gjort det. Det behøves heller ikke, thi for at forstaae et Forslag maa man holde sig til selve Ordene, og mindst kan det nytte at gaae ud fra Præmisseser, naar man har at gjøre med Modstandere, som gaae ud fra ganske modsatte Præmisseser. Hvad siger Forslaget? Det siger, at der affees for Tiden — ved Behandlingen af Finantsloven — fra, at Forsatningslov for det danske Monarkies Fællesanliggender af 2den Oktbr. 1855 ifølge Rigsdagens, af Kongens Regjering modtagne Beslutning ifkun er traaet i Kraft med det udtrykkelig fra Rigsdagens Side op-